

KÁRTYAPARTI

Novembertől
fagyoskodunk
az üres lakásban,
nézegetjük
a bőröndnyi fényképet.
Ma eszembe jutott,
jobb híján
kártyázhatnánk velük,
mert mi egyebet
kezdhetnék
ezzel a halom
elveszíthetetlen
családi örökséggel?
Sebtében lefektettük
a szabályokat,
eldöntöttük, hogy
melyik felmenőnek
mennyi az értéke,
ki lesz a király,
a bubi, a dáma,
az adu, az ász,
vagy a jolly joker...
Míg kevertem a paklit,
attól féltem,
nem lesz könnyű
észben tartani
annyi mindent,
de belevágtunk.
Szerencsém van,
jó a lapjárásom,
épp nyeresre állok,
mert te az imént
anyámmal rukkoltál elő,

én apámmal válaszolok,
és mindketten tudjuk,
hogy apám üti anyámat.

BESZÉLNÉL HOZZÁM,

de széthullnak a szavak,
a mondatokban
nincs kötőanyag.

Törmelék múltad
már felsöpörhetetlen,
arcodon mosoly
szögesdrótkeretben.

HAJNALBAN KELTÉL,

kívülbelül-fokozatra
állítottad a zuhanyt,
áramtalanítottad
a hűtőszekrényt,
azt mondtad,
ne féljek,
egy érzelem
végelgyengülése
csak paradigmaváltás,
s a feneketlen kút
a végtelen oszlop
öntőformája,
azután port töröltél,
összehajtogattad
és elcsomagoltad

az emlékek molyrágta
csipketerítőit,
utoljára még
ágyam fölé hajoltál,
hogy szemcseppel
mosd le tükörképed
a retinámról.

